

C/2024/475

3.1.2024

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2023 r. – Shopper Union France i Azalbert/Komisja

(Sprawa T-1071/23)

(C/2024/475)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Shopper Union France (Paryż, Francja), Xavier Azalbert (Garches, Francja) (przedstawiciel: D. Protat, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej odmawiającej udzielenia im dostępu do niektórych dokumentów, a w szczególności wszystkich nieocenzurowanych umów kupna szczepionek przeciwko COVID-19 zawartych przez Komisję ze spółkami farmaceutycznymi Pfizer-BioNTech, Moderna i Janssen.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, oparty na braku możliwości zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony życia prywatnego. Skarżący twierdzą, że dane osobowe osób uczestniczących we wspólnej grupie zajmującej się negocjacjami w zakresie umów z producentami szczepionek, którym to osobom powierzono mandat publiczny lub przynajmniej realizację misji publicznej, nie mogą pozwolić na ujawnienie ich poglądów politycznych, przekonań religijnych lub światopoglądowych, czy też ich przynależności do związków zawodowych. Nie ma zatem żadnych podstaw, by sądzić, że ujawnienie odnośnych danych osobowych doprowadziłoby do naruszenia uprawnionych interesów zainteresowanych osób.
2. Zarzut drugi, oparty na braku możliwości zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych danych przedsiębiorstw. Zdaniem skarżących Komisja nie twierdzi, że naraża się na bycie zobowiązaną do zapłaty kar umownych względem przedsiębiorstw farmaceutycznych będących kontrahentami, jeśli, mimo spornej klauzuli poufności, ujawni postanowienia umów. Nie można zatem zastosować wyjątku dotyczącego tajemnicy przedsiębiorstwa.
3. Zarzut trzeci, oparty na nadrzędnym interesie uzasadniającym dostęp do dokumentów objętych wnioskiem. Skarżący twierdzą, że szereg względów dotyczących w szczególności kontekstu zawarcia umów związanego z pandemią COVID-19, celu tych umów służącego wywiązaniu się z zadań wykonywanych w interesie ogólnym odnoszących się do zdrowia ludności mieszkającej na terenie Unii, monopolu Unii i państw członkowskich w odniesieniu do kupna i dystrybucji szczepionek, wykazują istnienie interesu publicznego Unii i jej obywateli nadrzędnego względem interesów prywatnych zainteresowanych spółek farmaceutycznych.
4. Zarzut czwarty, oparty na okoliczności, że sporna klauzula poufności stanowi nadużycie prawa. Skarżący twierdzą, że Komisja nie ma prawa powoływać się na sporną klauzulę nieważności w celu odmowy uwzględnienia ich żądań, gdyż jest to równoznaczne z „unicestwieniem” lub co najmniej z „ograniczeniem” prawa chronionego na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), to znaczy prawa do przejrzystości, a zatem z zakazanym w art. 54 karty nadużyciem prawa.
5. Zarzut piąty, oparty na nieuczciwym charakterze wyjątków podniesionych przez Komisję w odmowie przekazania żądanych dokumentów. Skarżący twierdzą, że prowadzone są dwa postępowania karne w sprawie warunków zawarcia między Komisją a spółką Pfizer Inc umów kupna szczepionek przeciwko COVID-19. Tym samym jedynym celem wyjątków podniesionych przez Komisję w celu odmówienia dostępu do dokumentów, jest ochrona jej członków.